XVIII. évfolyam, 1. sz. Megjelenik havonta Sopron, 1931. január

MISSZIÓI LAPOK

Az ág. h. ev. misszióegyesület hivatalos közlönye

Alapította: SCHOLTZ ÖDÖN esperes

Szerkeszti: BR. PODMANICZKY PÁL
egyetemi theológiai tanár

EV. THEOLOGUSOK OTTHONA
KÖNYVTÁRA
SOPRON.

A Missziói Lapok előfizetési ára 1 P a Misszióegyesület pénztárosának, Broschkó Gusztáv Adolf esperes úrnak címére küldendő, Budapest IV. Deák-tér 4.

Vitéz Tóth Alajos könyvnyomdai műintézete, Sopron. 1091

XVIII. évfolyam, 1. szám. Megjelenik havonta. Sopron, 1931. január.

MISSZIÓI LAPOK

Alapította SCHOLTZ ÖDÖN esp. Szerkeszti BR. PODMANICZKY PÁL egy. theol. tanár

Föl új szolgálatra a missziói munkában!

Az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz (Ézs. 53 : 20). Ez arról a titokzatos szolgájáról van mondva Istennek, aki az ó-testamentumi jövendölés magaslatáról föltünt a jövendölés látkörében s akit mi, Istennek új-testamentumi gyermekei úgy ismerünk, mint a világ Megváltóját. Persze amit a látnok megpillantott belőle, az egy megvetett férfiúnak alázatos, alacsony állapota, halálos szenvedése volt. De már a próféta megsejtette, kimondta, hogy a szenvedés ilyen mélységének ellenére, sőt épen ez által előre halad és célt ér Isten akarata ebben a világban. Hogy milyen igaznak bizonyult a prófétának ez a sejtelme, azt mi tudjuk, akik tapasztaljuk magunkon az áldásnak azt az áradatát, amely Krisztus keresztjéből származik. Isten akaratát a megfeszített Krisztus keze viszi keresztül ebben a világban. Krisztus egyre növeli Isten országát a földön, nem annak ellenére, hanem épen azért, mivel mindig aszerint az elv szerint igazodott és igazodik, hogy a kereszten át a koronához leverettetésen át a győzelemre!

Ha pedig tudjuk ezt, akkor merítsünk is vigasztalást és buzdítást belőle arra nézve, ami bennünket mint Isten országának ügyét szivünkön viselő embereket érdekel és mozgat. Úgy szeretnők, ha az Úr szándékának megvalósulása győzelmesen haladna előre a világ végéig térben és időben, de egyúttal aggódó lélekkel látjuk, hogyan tornyosulnak elé újra meg újra komoly akadályok mindenütt s bizony a világmisszió munkájában sem a legkisebb mértékben. S mégis érvényesebb, mint valaha, az a követelmény, hogy Isten népének nem szabad elveszítenie hitét és bizodalmát, hanem előre kell segítenie áldozatos buzgósággal Isten országának ügyét a világmisszió mezején is. Azért hát adjuk ki most az új esztendőben ennek a prófétai bizonyságtételnek az alapján a jelszót:

Föl hitben örvendező és áldozatkész szolgálatra a misszió isteni munkájában!

Hiszen ezt a munkát senki meg nem akadályozhatja s ennek a munkának nem szabad szünetelnie.

D. Cordes,
a Lipcsei Misszió tanácsának elnöke.

A misszió eredményei.*

A misszió eredményeit akkor tudjuk Isten iránt való hálával és teljes szivbeli örömmel értékelni, ha tekintetbe vesszük, hogy a protestáns keresztyénség missziói munkája alig másfélévszázados múltra tekinthet vissza. Igaz, úttörők, akiknek nevei arany betűkkel vannak följegyezve a történelem lapjaira, előbb is munkálkodtak s előkészítették a következő nemzedékek munkáját, de munkálkodásuk legtöbb esetben kisebb területen, néhány évnyi, évtizedni próbálkozás volt s nincs közvetlen kapcsolata azzal a hatalmas az egész világot behálózó munkával, amelyet méltán nevezhetünk világmissziónak. A római katholikus egyház missziói munkája ellenben évszázadokra tekinthet vissza, kezdetei egyenest a középkorba nyúlnak, de, amint majd az összehasonlítás során látni fogjuk, a protestáns misszió nemcsak utólérte, hanem a világmisszió legfontosabb területein a legtöbb esetben még számbelileg is elhagyta.

Önkéntelenül is megszólal a kérdés: mi a magyarázata annak, hogy az evangéliumi erőkkel teli protestantizmus, amelynek a missziói munka ma oly fönséges életmegnyilvánulása, csak három évszázaddal a reformáció után kezdte meg a misszió szent harcát? Feleletet ad erre a kérdésre a történelem. A tiszta evangélium egyházainak nemcsak az egyház új épületét kellett fölépíteniök, hanem nehéz küzdelmet kellett vívniok azért is, hogy élhessenek és megmaradhassanak. S alig ért véget a vallásháborúk, az üldözések kora, a XVIII. században elkövetkezett az a szégyenteljes u. n. felvilágosodás kora, amely elhallgattatta a szószékeken az annyi vérrel és könnyel megpecsételt reformátori evangéliumot s helyette a „felvilágosodás" vizenyős talmi bölcseségét hirdették a reformátorok és gályarabok korcs utódai.

* Ezen a címen hosszabb cikksorozat közlését kezdjük meg, amely a misszió jelenlegi helyzetéről fogja tájékoztatni olvasóinkat.

Gondolható, hogy a hitében megroppant egyház ép oly kevéssé volt képes missziói munkára, mint a hitéért harcoló és vérző. Ime, itt a magyarázata annak, hogy a protestáns misszió miért indulhatott meg csak évszázadokkal a reformáció után.

Pedig a mi nagy és áldott reformátorunk, Luther Márton világosan látta, hogy a misszió a keresztyén egyháznak olyan kötelessége, amely elől semmiképen sem térhet ki. A keresztyénségnek a zsidókkal és törökökkel szemben való bizonyságtevő kötelességére ismételten rámutatott. Nem rajta múlt, hogy szava nem talált visszhangra. Később Spener és Francke, a pietista ébresztők eleven hitű köreiben lobog fel újra Luther missziói tettvágya s ekkor megy ki Indiába a nagy úttörő, evangélikus egyházunk nagy misszionáriusa, Ziegenbalg Bartlomeusz, de az ő 1706-ban kezdett munkája a „felvilágosodás" korában élő hitű misszionáriusok híján majdnem teljesen elenyészett. A misszió-történetnek van még egy vigasztaló fénypontja a XVIII. században: Zinzendorf Miklós gróf megalapítja a hazájukból kiüldözött cseh-morva testvérekből a herrnhuti testvérközséget és ez a maroknyi gyülekezet hamarosan a misszionáriusok egész raját bocsátja ki a pogány világ minden tája felé. De ez még csak a kicsiny herrnhuti testvérközség hitének vállalkozása volt nem pedig a protestantizmus egészének megmozdulása. Ez a XIX. század elején, részben már a XVIII. század végén következett be, amikor Isten Szent Lelke a napoleoni háborúk megpróbáltatásai által megalázott Európa népeiben új lelki életet ébreszthetett, amely újra a tiszta reformátori evangéliumból táplálkozott. Ez a fölébredt keresztyénség ráeszmélt missziói feladataira s megindult a missziói munka mindenfelé. Hogy hol, mikor kezdődött meg az evangélium hirdetése és máig mily eredményeket ért el, erről a következő cikkekben fogunk beszámolni. (Folytatjuk.

Mindennemü pénzküldeményt a következő cimre adj föl:

Nagytiszt.

Broschkó Gusztáv Adolf esperes urnak

Budapest,

IV., Deák-tér 4. sz.

Komoly figyelmeztetés.

Egy indiai mohamedán biró így szólt egyszer egy misszionáriushoz: „Lássa, közöttünk, a Kelet fiai közt és maguk közt, a Nyugat fiai közt az a különbség, hogy maguknak mindig csak a földi jóllétre és vagyonszerzésre van gondjuk, a mi szemünkben pedig csak átmenet ez a földi élet, csak előkészület a másvilágra. A mi egész figyelmünk és érdeklődésünk a halálon túli életre irányul. S ez az egyetlen észszerű álláspont, hiszen ez az élet gyorsan tovasiet, amaz azonban örökké tart." — Ezen a ponton bizony sokan elszégyelhetik magukat a mohamedánok előtt azok közül, akik a keresztyén nevet viselik. Egyébképen semmi szándékunk nincs a mohamedánok példája után indulni, ebben az egyben azonban tanulhatunk tőlük. Valljuk be őszintén: nem igen-igen keveset gondolunk-e csakugyan arra, hogy ezen a földön csak jövevények és zsellérek vagyunk s hogy Isten odafönn készítette el számunkra az atyai házat és a hazát?!

Etetik a szent sasokat.

Egyszer fölszólítottak, hogy menjek el Madrasba autón. Hálásan fogadtam a meghivást, hiszen az egész távolság csak valami $1^1/_2$ órai autóút s alkalmam nyilt Madrasban, Délindia nagy fővárosában egyet-mást beszerezni Pandurban lévő kis kórházam számára. Bevásárlásaimmal hamar elkészültem. Másnap azonban még egy nagy élmény várt rám. Elhatároztuk, hogy elmegyünk a hires hét pagodába, vagy templomba s végignézzük a szent sasok etetését. Már régen óhajtottam ezt látni. Másnap korán reggel útra keltünk Egy hegy felé igyekeztünk, amelynek a tetején, mint valami vár, egy hindu templom áll. A hegy lábánál megállapodtunk, kiszálltunk az autóból, fölkapaszkodtunk egy magas kőlépcsőn s végre egy terraszra jutottunk, ahonnan remek kilátás nyilik a nagy, népes városra. Ez a templom különösen arról hires, hogy fönn egy kőlapon minden nap megetetnek két szent sast. Jó ideig kellett várnunk, míg elérkezett az ünnepélyes pillanat.

Nagy sereg hindu volt összeseregelve, szent vezeklők és koldusok, de előkelő emberek is. Egyszerre megpillantottuk egészen fönn egy előre ugró sziklán a sasokat Mély megindulás

vett erőt a tömegen. Égre emelték a kezüket s áhítatba merültek. Megjelent a pap. Föllépett a sziklalapra, levetette a köpenyét s megkezdte a szertartást. Igéket mormolt szanszkrit nyelven a hinduk szent irataiból, aztán végigfeküdt a szent sziklán, először az egyik, aztán a másik halántékával, végül az orrával érintette a szent követ, aztán a hátára tette először az egyik, azután a másik kezét. Végül ismét fölállt s leült egy kis fazsámolyra, egy bronzlapocskát meglehetős erősen hozzávágott a kőhöz, úgy hogy az szépen csengő hangot adott s ismét tett néhány mozdulatot. Erre már odarepült az egyik sas, utána a másik. Mindegyik számára oda volt téve egy aluminiumtálacska víz. A pap rízsből és olvasztott vajból kis gombócokat gyúrt s azzal etette a szent madarakat. Olyan szelidek voltak, hogy a tenyeréből ettek. Jó hosszú ideig tartott ez az etetés. Aztán néhány kérdést intézett a pap a néphez, a melyekre az hangosan felelt. Aztán leszállt a szikláról.

Erre odatódult a nép. A ki tudott, a sziklára is fölkapaszkodott, ott letérdelt, megcsókolta a követ, fölemelte a karját s aztán ismét visszament a sokaság közé. Végezetre kiosztotta a pap a fönnmaradt rízst a nép közt, a kiknek azért bizonyos összeget kellett fizetniök a templom perselye számára.

A hinduk számára mindig nagy élmény a szent sasok etetésén való részvétel. Azt hiszik ugyanis, hogy ilyenkor Istennel van találkozásuk.*

Matthes Magdaléna testvér.

---

* Ez a kis híradás élénken illusztrálja azt az Isten után való sóvárgást, amely India lelkét eltölti s melyet csak helyes mederbe kellene terelnie a keresztyén missziónak, hogy India megösmerje és elfogadja Krisztust, aki nélkül semmiképen sem juthat el az Atyához. A keresztyén misszióra Indiában váró csodálatos lehetőségekről s azoknak bölcsen való fölhasználásáról épen most jelent meg magyar fordításban egy rendkívül érdekes angol munka: *Stanley Jones: Krisztus India országútján.* Igen melegen ajánljuk olvasóinknak megszerzését és áttanulmányozását. Megrendelhető a *Szövetnek* kiadóvállalatnál: *Budapest*, IX. Üllői-út 19. II. 4. 3 pengő 60 fillérért.

Újítsd meg előfizetésedet!

HIREK.

A német missziói munka szolgálatában — mint azt a missziói konferenciákról legújabban kiadott évkönyv mutatja – 1929 végén 1400 német misszionárius és misszionáriusnő dolgozott 547 főállomáson. 9748 rendszeresen javadalmazott bennszülött munkaerő támogatta őket munkájukban. 990.583 pogánykeresztyént gondoztak s ezenkívül 53.811 a keresztség fölvételére előkészülő egyént. 3472 alsóbb és 110 felsőbb fokú iskolában 211.799 tanulót oktattak. 29 kórházat tartottak fönn. Ennek a kiterjedt munkának a fönntartására aránylag elég csekély anyagi erő állott rendelkezésükre. 7,042.904 márka adomány folyt be Németországban a misszióra, nem egészen $1^1/_2$ millió márka külföldről, s közel 2,000.000 a pogánykeresztyén gyülekezetek és egyházak részéről. Az előző évhez képest 99-cel növekedett a misszionáriusok és misszionáriusnők száma, a bennszülött missziói munkásoké 686-tal, a bennszülött keresztyéneké 43.000-rel. A magasabb fokú iskolák száma 26-tal növekedett, a mi elég tekintélyes szám. A missziói adományok körülbelül 700.000 márkával növekedtek. A legújabb hírek tanusága szerint azonban 1930-ban több missziói társulatnak csökkent a missziói adományokból való bevétele s a legtöbbnek nem futja hírül sem a bevétele a legelengedhetetlenebb szükségleteket sem. Úgyhogy egy egész sereg missziói társulat dolgozik nagy deficittel.

Transvaalban eddig még sohasem tapasztalt lelki ébredés támadt az ott élő szerecsen néptörzsek között. Magában Szekukunisz-országban több mint 50 törzsfőnök kér a misszióktól igehirdetést és tanitót. Imár, „a szél fú, ahová akar!" A déltransvali missziói konferencia sürgősen kérte a Berlini Misszió vezetőségét, hogy a transvaali missziói területe számára megállapított anyagi támogatást emelje 1931-re föl legalább 10.000 márkával. Jellemző a német missziói munka rendkívül súlyos anyagi helyzetére, hogy a csaknem $1^3/_4$ milliós költségvetéssel dolgozó Berlini Misszió-nak erre az aránylag csekély összegre nincs fedezete.

Törökországban még mindig szigorúan tilos az iskolákban a vallásoktatás. De az amerikai bibliatársulat jelentésében mégis jó reményre jogosító hirek olvashatók ottani munkájáról. Különösen ujsághirdetések segitségével adtak el sok bibliát. Az evangéliumot és a zsoltárokat új fordításban hozták forgalomba az új irással nyomtatva. A brit és külföldi bibliatársulat jelentése szerint az utolsó két esztendő alatt elérte az eladott bibliák száma az előző tiz esztendő alatt eladottakét. Az Amerikai Misszió egy Muhit című magasabb színvonalú családi lapot ad ki. Ezt nyilvánosan megtámadták ugyan, mint külföldi propagandát terjesztő organumot, a török sajtó azonban védelmébe vette. Úgyhogy ma egyike a legolvasottabb török családi lapoknak.

Japánban nem rég egy rendeletet bocsátott ki a kormány, amely az egész iskolás ifjúságnak kötelességévé teszi a sintoista ünnepélyeken való részvételt. Ezzel a rendelkezéssel a császár-tisztelet ősjapán szellemét akarják életben tartani, amely a legszorosabb kapcsolatban van a sintoizmussal s forradalmi befolyásokból akárják a népet kivonni. A rendelet nagy nyugtalanságot okozot Japán protestáns köreiben, mivel a lelkiismereti szabadság megnyirbálását látták benne. A kormány az ilyen nehézségekre való tekintettel már évtizedek óta különbséget tesz az úgynevezett állami sintoizmus és népi sintoizmus között. Az állami sintoizmus – azt mondja — nem vallás, csak egy a vallástól független nemzeti kultusz, csak

hódolat a császári udvarral szemben. nem imádat. A Nemzeti Keresztyén Tanács egy bizottságot küldött ki ennek a kérdésnek a tisztázására, amely arr az eredményre jutott, hogy az állami sintoizmus bizony vallás, állami javadalmazással támogatott vallás. Ennek az állásfoglalásnak alapján egy memorandumot nyujtott át a Nemzeti Keresztyén Tanács Japán összes keresztyén szervezeteinek a támogatásával a japán kormánynak, amely vagy-vagy elé állítja a kormányt. Ha az állami sintoizmus csakugyan nem vallás, akkor ne imádkozzanak, ne áldozzanak s ne végezzenek egyébb vallásos szertartásokat állami sintoizmus cím alatt, ha pedig vallás, akkor ne kényszerítsenek nem sintoistákat sintoista szertartásokban való részvételre. A kormány feleletét még nem ismerjük. A kérdés minden esetre komoly, sőt válságossá is válhatik.

Jegyzőkönyv,

mely felvétetett a Magyarhoni Ág. Hitv. Evangélikus Misszióegyesület 1930. évi november hó 20-án Budapesten az Evang. Leánykollégium dísztermében tartott közgyűlésén.

Jelen vannak: Németh Károly egyházi és Molnár Gyula dr. világi elnök, Broschkó G. Adolf pénztáros, Rimár Jenő pénztári ellenőr, Marcsek János jegyző, továbbá Scholtz Ödön, Hollós János, Molitórisz János, Hanzmann Károly, Kiss Samu, Gáncs Aladár, Kneffel József dr., Turóczy Zoltán, Menyhárt István, Udvardy József, Czékus Kálmán, Belák Sándor, Schulek Tibor, Papp Zoltán, ifj. Jánossy Lajos, ifj. Blázy Lajos, Marcsek Jánosné, Kozma Gabriella, Kubinyi Boriska, Rimár Jenőné, Jakobei Margit, Nagy Matild, Kovács Evelin, Morhács Márton, Wenk Károly, Zelenka Frigyes dr., Saguly János, Korcsek Zsigmond Frigyes, Wolf Lajos, Németh Gyula, Fuchs János, Kirner Rezső egyesületi tagok.

1. Németh Károly elnök imádsága után Molnár Gyula dr. vil. elnök üdvözli a közgyülésen megjelenteket, s I. Ján. 5 r. 6 8 v. alapján beszél az Isten azon szándékáról, hogy minket mindnyájunkat fel akar használni országának a terjesztésében. Irásmagyarázatában többek között a következőket mondotta:

A világ Isten szent lelkének meleg szárnyai alatt született meg; „Isten lelke lebeg vala a vizek felett" — (I. Mózes 1. 2.) „az ő szájának lelkével lettek az égnek minden seregei", (33. Zsoltár 6. v.); szárnyának melegétől várhatjuk egyedül az elesett világ megújulását.

„Ha a te lelkedet kibocsátod, megújítod a földet". (104. Zsolt. 30.)

Ebben a megújító munkában Isten számot tart mindannyiunkra. „Az Úr Isten engem küldött és az ő lelkét". (Ézsaiás 48. 16.)

Lehet, hogy az én segítő munkám csak olyan lesz a Lélek mellett, mint amikor az 5—6 éves gyermek pakkot segít cipelni az édesapjának. Lefelé húzza azt. De amint a gyermek szolgálata mégis kedves az apjának, a miénk is az lesz a mi mennyei Atyánknak. S készségünk és hűségünk mértéke szerint tanít bennünket különb és különb szolgálatra. „Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek . . . az mindenre megtanít majd titeket". Ján. 14. 16.

Szerezz új előfizetőket!

S ha így megállunk Isten megújító, bizonyságtevő Szent Lelkének oldalán, nem marad el jutalmunk. „Boldogok vagytok, . . . mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke. I. Pét. 4. 14.

S egykor, ha majd „szétomol e porhüvely", az, aki mellett itt bizonyságot tettünk, megáll hazatért lelkünk mellett, s az Atya előtt az Igével együtt bizonyságot tesz mellettünk. — „Óh mily dicső lesz" ez az idő, „Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak." (Jel. 19. 9.)

2. A jegyzőkönyv hitelesítésére a közgyülés Morhács Márton és Kneffel József dr. tagokat küldi ki.

3. Egyházi elnök terjeszti be ezután elnöki jelentését. Megemlékezik a 400-éves jubileumát ünneplő Ágostai Hitvallásról, melynek tanítása szerint Jézus nélkül semmit sem cselekedhetünk. A hitünk isteni adomány. A Szentlélek munkálkodik az Anyaszentegyházban, s ennek az eredménye a gyümölcs; ahol gyümölcse nincs a hitnek, ott nem munkálkodik a Szentlélek. Jézus azt akarja, hogy életünk gyümölcstermő élet legyen, de ezt nekünk is akarnunk kell. A Misszióegyesületben is meg kell mutatnunk, hogy akarunk az Isten országa számára gyümölcsöket teremni. Az elmult évben is igyekezett az elnökség a misszió ügye iránt érdeklődést kelteni, illetőleg azt ébren tartani. Sadhu Christananda János és Handmann Ottó voltak az egyesület vendégei. Előbbi bennszülött, hindu, evang. lelkész, utóbbi a Lipcsei Misszió igazgatója. Christananda 17 helyet látogatott meg és 25 beszédet mondott m. e. 15.000 főnyi hallgatóság előtt. Az evang. egyetemes egyház 400 P segélyt adott Christanandának és vasuti szabadjegyet eszközölt ki számára. A perselyekből felmaradt 200 P-ből Christananda Fátyol mögött című munkáját adja ki az Egyesület. — Handmann is több gyülekezetet látogatott meg, bár minden meghívásnak nem tehetett eleget, miután ideje kiszabott volt Ezeknek a látogatásoknak a számadása még nem készült el. Annyi megállapítható, hogy nem lehet csupán pénzügyi szempontból mérlegelni az eredményt, mert ennél még fontosabb a külmisszió ügyének a lelkekben való szolgálata.

Sajnálattal jelenti, hogy a vízkereszti külmissziói offertóriumok kevés helyről folynak be, ami annak a jele is lehet, hogy külmissziói istentiszteletek se tartatnak sok gyülekezetben. Vízkereszt, vagy Áldozócsütörtök ünnepe kiválóan alkalmas ilyen istentiszteletek, ünnepélyek tartására.

Jelenti, hogy a Missziói Lapok megindult. Köszönet illeti a szerkesztőt munkájáért; kéri a lap támogatását.

Szükségesnek tartja, hogy külmissziói könyvek és röpiratok jelenjenek meg az Egyesület kiadásában.

Kivánatos, hogy a nép- és középiskolákban a külmisszió ügye megfelelően megismertessék már a gyermekekkel; erre a célra kis képek és a vallástanárok által tartott külmissziói előadások lehetnek a legalkalmasabbak.

A közgyülést vidéki helyen még a folyó évben se lehetett megtartani, de a tervet az elnökség nem ejti el, hanem csak megfelelő alkalomra vár.

Megemlékezik Czipott Géza tanácstag elhúnytáról, aki a külmisszió ügyének is lelkes harcosa volt.

Ismerteti dr. vitéz Csia Sándor javaslatát, amelynek az a célja, hogy a Külmissziói Szövetség és Egyesületünk egyesüljön, s alkosson két alosztályt, mert így a külmisszió ügyét hathatósabban mozdíthatná elő.

A közgyűlés köszönetet mond az egyházi elnöknek kifejtett tevékenységéért, s szükségesnek tartja, hogy a tagok fokozottabb mértékben támogassák törekvéseiben.

A Külmissziói Egyesület köszönetet mond az Egyesület vendégeinek buzgó fáradozásukért.

Tervbe veszi, hogy külmissziói könyveket, röpiratokat fog kiadni a külmisszió ügyének az ismertetésére és terjesztésére.

A külmissziónak az iskolákban való ismertetésére nézve elhatározza, hogy ilyen irányu rendelkezés kibocsátására felkéri az egyetemes közgyűlést.

Czipott Géza tanácstag haláláról kegyelettel emlékezik meg, s emlékét jegyzőkönyvébe foglalja. Helyére a Missziói tanácsba Gáncs Aladár lelkészt választja meg.

A Missziói Szövetséggel való tanácskozásra az elnökség vezetésével a budapesti tanácstagokat küldi ki a közgyűlés.

4. Az elnökség bemutatja báró Podmaniczky Pál levelét, amelyben sok irányú elfoglaltságára való tekintettel a Missziói Lapok szerkesztéséről lemond.

A közgyűlés a szerkesztésről való lemondást nem fogadja el, hanem figyelembe véve a felhozott okokat a szerkesztő segítségére küldi, illetőleg kéri fel Gáncs Aladárt és Magassy Sándort.

5. Ellenőr bemutatja a pénztári jelentést, mely szerint a pénztárt megvizsgálta és teljesen rendben lévőnek találta. A bevétel az 1929. évben 1893·42 P. A kiadás 32 P, pénztári maradvánnyal szintén ennyi. A Lipcsei Misszióra 1711·20 P-t küldött az Egyesület. A Missziói Alap 541·12 P. Az alapítványok értéke az elértéktelenedett kötvényekben 10·27 P. Az összes vagyon 1929 végén 551·39 P.

A közgyűlés a jelentést tudomásúl veszi, a pénztárosnak a felmentvényt a szokásos fenntartással — köszönetének a nyilvánításával — megadja.

6. Többek kivánságára a pénzküldés egyszerüsítése végett a közgyűlés elhatározza, hogy a postatakarékpénztárnál csekkszámlát nyit, s ennek elintézésével a pénztárost bízza meg.

7. Scholtz Ödön javaslatára a közgyűlés elhatározza, hogy a Lipcsei Misszió évi közgyűlésén képviselteti magát, s ezzel az egyházi elnököt bízza meg. Utiköltségét az eddigi szokás szerint az egyetemes egyház pénztárától kéri.

8. Scholtz Ödön szükségesnek tartja, hogy a tagok a Missziói Lapok utján tájékoztatást nyerjenek az Egyesület működéséről, s ezért javasolja, hogy a jelen közgyűlés jegyzőkönyve a lapban közzététessék. A missziói munkamezőről szóló hírek közlése is kivánatos, mert ilyenek érdeklik az olvasókat, akik az ilyen hírek által könnyebben belekapcsolódnak a külmisszió munkájába.

A közgyűlés az indítványt elfogadja, s annak figyelembe vételére felhívja a Missziói Lapok szerkesztőjét.

9. Világi elnök köszönő szavaival és Rimár Jenő imádságával a közgyűlés véget ért.

K. m. f.

Dr. Molnár Gyula	*Marcsek*	*Németh Károly*
vil. elnök.	jegyző.	egyh. elnök.

Hitelesítjük: *Dr. Kneffel József, Morhács Márton.*

Kimutatás a Magyarhoni ág. hitv. evang. misszióegyesület pénztárába 1930. évi október hó 1-től november hó 30-ig befolyt összegekről:

Tagdíjak: Broschko G. A. misszióegyesületi pénztáros Budapest 5 pengő, Body Pál lelkész Tápiószele 3, Korcsek Zsigmond F. Kisalag 3, Balogh István főesperes Bokod 3, Schöll Lajos főesperes Hidas 3, Hanzmann Károly lelkész Sopron 3, Wenk Károly főesperes Hegyeshalom 3, Turóczy Zoltán lelkész Győr 5, Hanzmann Károly lelkész Sopron *1929. évre* 3 pengő.

Offertoriumok: Ostffiasszonyfa 4·68 P, Mezőberény 18, Ösagárd 2·76 P.

Adományok: Tóth Ilona Budapest 1 pengő, Miklas Mihály Győr 3, Márkusné Győr 1, Bálint Istvánné Győr 4, Klimaj György Szarvas 5, Valkovszky György Szarvas 13, Frankó Mihály Szarvas 2, Kiss Ferenc szegedi egyházfelügyelő 5, Vásárhelyi Dezsőné Budapest 10, Jakubecz Ferenc Budapest 3 pengő.

S. N. Christananda előadása alkalmával tartott offertorium: Bonyhád 80 P.

Perselygyűjtések: Ruttkay Miklián Gy. vallástanár, Budapest, 1.80, Scholtz Ödön esperes, Ágfalva, 7.20, Budapest-angyalföldi bibliakör, 10.—, Dr. Farkas Béláné, Győr, 2.24, Klauser Józsefné, Győr, 5.10, Biczkó Jolán, Győr, 2.—, Bálint Istvánné, Győr, 4.—, Lelkészi hivatal, Győr, 1.44, Püspöki hivatal, Győr, 1.07, Poczy Lujza, Győr, 2.74, Pusztay Mária, Győr, —.44 Bikfalvy Miklósné, Budapest-angyalföld, 6.18, Dr. Molnár Gyula misszióegyesületi elnök, Budapest, 5.—, Unger Lőrincz, Lébény, 2.70, Tóth Mihály, Lébény, 1.82, Szigeti János, Lébény, 3.14. Stinner Mihály, Lébény, 1.96, Tóth József, Lébény, 2.11, Erdős Ilonka, Lébény, 1.59, Bősze László, Lébény, 2.45, Bősze András, Lébény, 2.15, Kovács András, Lébény, 2.23, Németh Károly misszióegyesületi e. elnök, Lébény, 17.29, Tét, 1. , Dr. Kneffel József ügyvéd, Tura, 8.17, Tápiószele, 3.82, Korcsek Zsigmond F., Kisalag, 2.11 P. A missziói tanács 1930. évi nov. hó 20-án tartott közgyűlése alkalmával kőröztetett kispersely tartalma 14.52 P.